

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαν δραχμ. 75. Ἐξάμηνος δρ. 40. Τρίμηνος δρ. 22.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου γροσίου διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗΝ ΤΑ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοιδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐνταπιδίου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 19 Δεκεμβρίου 1928

Ἔτος 48ον — Ἀριθ. 3

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

«Ὁ ὑπογεγραμμένος Φραγκίσκος Ταρδὶφ ἔλαβα ἀπὸ τὸν κ. Τρου-Τιέν, τὸ ποσὸ τῶν χιλίων φράγκων, ὡς ἀντίτιμο τῶν ἐπιπλῶν ποὺ ἐπώλησε ὁ πατέρας μου στὸν κ. Τρου-Τιέν. Ἐπιπλὰ ἐννοοῦνται 8 λα 8 σα ὑπάρχουν στὸ διαμέρισμα, χωρὶς τὴν παρὰ μικρότερη ἐξαίρεση. Μποροῦν νὰ παραληφθοῦν εἰκοσιτέσσερες ὥρες μετὰ τὴν κηδεῖα τοῦ πατέρα μου.»

Τὸ παιδί ὑπόγραψε τὸ χαρτί χωρὶς νὰ δώσῃ καὶ πολλὴ προσοχή, καὶ πῆρε μὲ χαρὰ τὰ χίλια φράγκα τοῦ Τρου-Τιέν. Ὅταν ἔκλεισε ἡ συμφωνία, ὁ Ἀνναμίτης χαμογέλασε καὶ πάλι. ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὰ ἐπιπλὰ ποὺ βρισκόνταν στὸ δωμάτιο καὶ ποὺ τὰ εἶχε ἀγοράσει, καὶ βγῆκε λέγοντας στὸ παιδί:

— Καλὴ ἀντάμωση!

Δὲ θὰ περιγράψουμε τίς θλιβερὲς ὥρες ποὺ πέρασε ὁ Φραγκίσκος πλάι στὸ προσκέφαλο τοῦ νεκροῦ, ὡς τὴ στιγμή ποὺ ἔγινε ἡ κηδεῖα του καὶ ἡ ταφή του.

Ὅταν γύρισε ἀπὸ τὸ κοιμητήρι, ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποὺ βρῆκε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, ἦταν ὁ Ἀνναμίτης Τρου-Τιέν ποὺ τὸν περίμενε.

— Μικρὲ μου φίλε, τοῦ εἶπε, πάντα μὲ τὴν ψεύτικη ἐκείνη γλύκα, ποὺ ἐρέθιζε τὸν Φραγκίσκο· ἔρχομαι νὰ παραλάβω τὰ ἐπιπλὰ ποὺ μοῦ πουλήσατε.

Ἡ ἀπότομη αὐτὴ ἀνάκληση στὴν πραγματικότητά λύπησε τὸ παιδί. Εἶχε τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ ἀγοραστής θὰ περίμενε λίγες μέρες γιὰ νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἐκεῖνο, ποὺ τοῦ θύ-

μιζε τὸν πατέρα του. Μὰ, στὴν ἀφελιά του, σὰν πικρὸ ποὺ δὲν ἤξερε πολὺ τὴ ζωὴ, φαντάστηκε πῶς ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ καὶ δὲν ἔφερε καμμιά δυσκολία στὸν Ἀνναμίτη νὰ πάρῃ τὰ ἐπιπλὰ ποὺ τώρα πιά ἦταν δικὰ του. Ὁ ἀγοραστής δὲν ἔχασε λεπτό. Ἐφερε τέσσερις ἄνθρώπους καὶ ἔν' ἀμάξι ποὺ περῖμενε στὴ γωνία τοῦ δρόμου καὶ ἄρχισε νὰ παίρνῃ τὰ ἐπιπλὰ. Ὁ καίμενος ὁ

συρτάρι μὲ τὰ χειρόγραφα, σὰν νὰ ἤξερε ἀπὸ πρὶν τὴν ὑπαρξή τους. Μὰ ὁ Φραγκίσκος τὸν σταμάτησε:

— Σταθῆτε! Σταθῆτε! Δὲ θέλω νὰ μοῦ πάρετε αὐτὸ τὸ κουτί!

Ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ, ὁ Ἀνναμίτης ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ χαρτὶ ποῦχε υπογράψῃ τὸ παιδί καὶ τοῦ τὸ δειξε.

— Κοιτάξτε, εἶπε, τί γράφει τὸ συμφωνητικό: «χωρὶς τὴν μικρότερη ἐξαίρεση.»

— Μπορεῖ, ἀπάντησε ὁ Φραγκίσκος. Μὰ τὸ κουτί αὐτὸ δὲν εἶναι ἐπιπλὸ. Εἶναι κάτι ποὺ δὲ μοῦ ἀνήκει. Δὲ θέλω νὰ τὸ πάρετε, οὔτε καὶ αὐτὰ τὰ χειρόγραφα. Ὅχι, δὲ θέλω!

Ὁ Τρου-Τιέν δὲ φαινόταν νάχῃ σκοπὸ νὰ εἰσὶν σημασία στὴν ἐπιμονὴ τοῦ παιδιοῦ καὶ ἔκανε νόημα στὸν ἄνθρωπό του νὰ φύγῃ μαζί μὲ τὸ κουτί. Μὰ

ὁ Φραγκίσκος ὄρμησε στὴν πόρτα φωνάζοντας:

— Δὲ θὰ τὸ πάρετε, ὄχι, δὲ θὰ τὸ πάρετε!

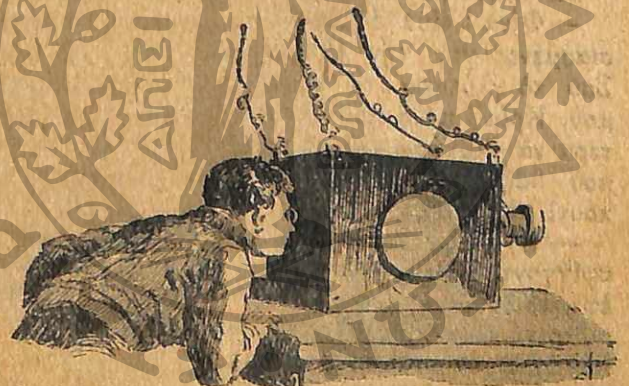
Πάντα σιωπηλός, ὁ Τρου-Τιέν πλησίασε μὲ τὸ εὐλύγιστο βῆμα του, ἔπιασε τὸ μπράτσο τοῦ παιδιοῦ σὲνα ὀρισμένο σημεῖο, τὸσφιξε λιγάκι καὶ τόκαμε νὰ μουδιάσῃ καὶ νὰ πέσῃ ἀναίσθητο.

Φραγκίσκος μόλις ποὺ πρόφτασε νὰ δειάσῃ τὰ συρτάρια καὶ νὰ πάρῃ τὰ ρούχα του καὶ τὰ χαρτιά τοῦ πατέρα του. Μὲ σπαραγμὸ ἔβλεπε νὰ φεύγουν ἕνα-ἕνα τὰ ἐπιπλὰ, ποὺ κοντὰ τους εἶχε ζήσει τὴ μικρὴ ζωὴ του: τὴν πράσινη πολυθρόνα, ποὺ πάνω της ὁ πατέρας του τοῦ εἶχε μάθει τὰ πρῶτα γράμματα· τὸ τετράγωνο τραπέζι, ὅπου ἔβλεπε πολλὰς ἀυγὰς τὸν πατέρα του ξενυχτισμένο πάνω στὰ σχέδιά του. Ὅλα ἔφευγαν καὶ τὸ παιδί κοίταζε λυπημένο. Μὰ ξαφνικὰ τινάχτηκε πάνω: Ὁ Ἀνναμίτης μὲ τοὺς ἄνθρώπους του εἶχε ἀπλώσει στὸ κουτί ποὺ περιεῖχε τὸ μηχανήμα τοῦ ἐφευρέτη, μὲ τὴ μαγικὴ δύναμη ποῦχε γνωρίσει τώρα τελευταῖα τὸ παιδί. Ὁ Τρου-Τιέν τὸ φόρτωσε στὴ ράχη ἑνὸς ἀνθρώπου του καὶ ἀνοίγε κιόλας τὸ

«Ὁ Φραγκίσκος κοίταξε...» (Σελ. 3, στ. α')

«Ὁ κύριος Δεζιέ, ὁποῦ γιὰ τὴν ἐφημερίαν...» (Σελ. 17, στ. α')

Σάν 'Ανναμίτης, βλέπετε, ο Τροδ-Τιέν ήξερε καλά το ζιού-ζιουσού.

— Έμπρός! είπε τότε στους ανθρώπους του.

Μα ωστόσο ο Φραγκίσκος δεν τάχασε. Τη στιγμή που δ'αχθοφόρος περνούσε την πόρτα, άπλωσε το πόδι του και τον έρριξε κάτω. Ύστερα άρχισε πάλι να φωνάζει:

— Δέ θα το πάρετε, κλέφτες!

Οι φωνές αυτές είχαν μαζέψει πολλούς γείτονες, που παρακολουθούσαν άμύλητοι τη σκηνή, όταν, εφ'όψει, φάνηκε κι' ο χοντρός Σωσθένης, ο έφημεριδοπώλης, που είχε γνωριστεί μαζί του ο Φραγκίσκος μιά Κυριακή, στο φάρεμα.

— Τι τρέχει; ρώτησε ο Σωσθένης. Μου στενοχωρούν το μικρό μου φίλο; Αυτό δέ μ'άρεσει!

Το παιδί, χαρούμενο για την άνέλπιστη βοήθεια, εξήγησε την υπόθεση. 'Ο Τροδ-Τιέν έδειξε κι' αυτός το χαρτί του, μα ο Σωσθένης δεν ήθελε ν' ακούσει παραπάνω. Σηλωθήκε μπρός στον 'Ανναμίτη και του είπε, σε τόνο όχι και πολύ-πολύ άδρό:

— Δεν ντρέπεσαι, βρε κοράκι, νάρχεσαι να γδύσεις το παιδί την ημέρα ακριβώς που έθαψε τον πατέρα του;... Στρέψε, κίτρινε κανάγια, γιατί ο Σωσθένης θα σε κάμει να μετρήσεις τα σκαλιά με τα πλευρά σου.

— 'Ο Τροδ-Τιέν θέλησε να επιμείνει: — 'Ωστόσο πλήρωσα, ψιθύρισε· τα πράγματα μου άνήκουν!

— Κοίτα καλά μη σου φέρω καμμιάν ανάποδη, να ιδής τί σου άνήκει! Κι' αν θέλεις πάμε στο τμήμα να πούμε πως έκαμες συμφωνητικό μ'ένα παιδάκι δεκατεσσάρων χρονών!

Μόνο ή φράση «στο τμήμα» ήταν άρκετή για να κάμει τον 'Ανναμίτη πιδ ήμερο, πιδ γλυκό. Χαιρέτησε δυο-τρεις φορές τον έφημεριδοπώλη και δήλωσε:

— Πολύ καλά!... Αυτό παθαίνει κανείς όταν κάθεται και κάνει συμφωνίες με παιδιά... Έγώ πλήρωσα, αλλά αφού επιμένετε, δέ θα πάρω το κουτί. Θα κάνω μιά θυσία για ένα όρφανό... Χαίρετε, κύριε. Φεύγω!

Κι' έφυγε με αδιάκοπες υποκλίσεις. — Φίνα! είπε ο Σωσθένης, ένθουσιασμένος για την εύκολη νίκη του. Σου το γλύτωσα το κουτί σου, αγόρι μου. Κρίμα μόνο που δεν έτυχα νωρίτερα να γλυτώσω και το κρεβάτι σου, που θάξιζε περισσότερο απ' αυτό το κουτί με τα σιδερικά.

— 'Οχι, κύρ Σωσθένη, είπε το παιδί, σφίγγοντας μ' ευγνωμοσύνη το χέρι του έφημεριδοπώλη· το κουτί αυτό με τα σιδερικά είναι το πολυτιμότερο πράγμα που υπάρχει στο σπίτι μου και θα σάς το χρεωστώ σ' όλη μου τη ζωή.

— 'Ας'τα τώρα αυτά! Έκαμε ο έφημεριδοπώλης, κοιτάζοντας τριγύρω του. Μόνο που θα κοιμηθής άπόψε; Βλέπω ότι αυτές ο κιτρινάρης δέ σου άφησε μήτε στρώμα. Έλα, πάμε στο κονάκι μου να φάμε μιά χορτόσουπα.

— Ευχαρίστως, κύρ Σωσθένη. Να πάρουμε όμως μαζί μας και το κουτί και τα χειρόγραφα, γιατί αν τάφήσω έδω, δέ θάχω ήσυχία.

— 'Ο Σωσθένης υποχώρησε στην επιθυμία του παιδιού, που τη θεωρούσ'ένα καπρίτσιο· γιατί δεν ήξερε την αξία του κουτιού αυτού, που ήταν «βαρύ σαν το διάβολο», καθώς είπε όταν το φορτώθηκε στη ράχη του.

— 'Ο Φραγκίσκος μάζεψε κι' αυτός τα χειρόγραφα και άκολούθησε το φίλο του.

— Τό καυμένο! Έλεγαν οι γειτόνισσες, καθώς τον έβλεπαν να περνά. Τι θα πούλινε μοναχό στους πέντε δρόμους; ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Τό 'Αμερικάνικο γιούτ

— 'Ολος ο κόσμος των χαζών, των ναυτικών που βρίσκονται σε άδεια, των ανθρώπων που ψαρεύουν με τα καλαμίδα, και των παιδιών που τόχουν σκάσει απ' το σχολείο και παίζουν στα περίχωρα του Παλιού Λιμανιού της Μασσαλίας, θαύμαζε αυτές τις μέρες ένα ύπεροχο κάτασπρο γιούτ, που είχε άγκυροβολήσει στην προκυμιά. 'Ο λιμενάρχης που τον ρώτησαν οι φαράδες, είχε πη ότι το γιούτ ήταν άμερικάνικο κι' ότι τ'ονόμα του ήταν «Μαργκαρέτ». 'Ωστόσο ο πλοίαρχός του ήταν Γαλιανός, πράγμα άσυμβίσιμο για ένα βαπόρι με άμερικανική σημαία, και το πλήρωμά του περιλάμβανε ανθρώπους από διάφορες φυλές. 'Ο γιούτς ήταν Ρουμάνος, οι ναύτες 'Ισπανοί ή Σουηδοί. 'Όσο για τον ιδιοκτήτη, ήταν ένα πρόσωπο μυστηριώδες που κανένας δεν το είχε ιδεί.

Οι πληροφορίες αυτές έλυσαν τις γλώσσες των χασιμερήδων. Οι προμηθευτές που μετέφεραν τροφές στο πλοίο βεβαίωναν ότι ο ιδιοκτήτης έπρεπε να είναι πάμπλουτος, γιατί ή πολυτέλεια που βασιλευσε στη «Μαργκαρέτ» ήταν άφάνταστη. Στην πύρα είχαν παρατηρήσει ένα είος ταράτσας, όπου μπορούσε να προγειωθεί έν' άεροπλάνο. 'Ο πλοίαρχος της κουζίνας ήταν μυθικός και μπορούσε κανείς να μαντεύσει την πολυτέλεια των σαλονιών που είχαν άπρόσβιστα, γιατί τα φρουρούσαν 'Ανναμίτες όπλισμένοι και ντυμένοι με στολή, σε σωστοί στρατιώτες.

Μα εκείνο που έρέθισε περισσότερο απ' όλα την περιέργεια των ναυτικών της Μασσαλίας, ήταν ή διήγηση ενός νεαρού ήλεκτροτεχνίτη, που είχε μεταφέρει στο πλοίο μεγάλη ποσότητα από εξαρτήματα άσυρμάτου τηλεφώνου. 'Ο

τεχνίτης αυτός, το βράδυ, σ' ένα μπάρ, είπε ότι είχε ιδεί τον κύριο του πλοίου. Ήταν ένας νέος, ώραιος σαν θεός... Την ώρα που τον είδε, φορούσε κάτασπρα και μελετούσε σκυμμένος σ' ένα τραπέζι με χάρτες. Μα καθώς πήρε είδηση πως βρισκόταν στο πλοίο ένας ξένος, εξαφανίστηκε ξαφνικά, χωρίς να φανεί να κατεβαίνει τη σκάλα που οδηγούσε στις έσωτερικές καμπίνες.

Θα έισχωρήσουμε στο περίεργο αυτό πλοίο, όπου θα βρούμε ένα-δυο πρόσωπα που μέλλουν να παίξουν σπουδαίο ρόλο στην ιστορία μας.

(*Ακολουθεί) ΜΙΚ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΡΟΔΟ ΚΙ' Ο ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ *

Πάνω στο πιο ψηλό το κλώνι, Μέσ' στο παράδεισου το βάθος, Τό ρόδο το λευκόν άνθουσε, Λευκό τάλλοτινόν καιρού. Μες στον παράδεισο τ' άηδόνι Μιά κυριακήν έτραγουδούσε:

Στου ρόδου την καρδιά
"Α! τί καλά να κοιμηθής!

Τη νύχτ' άκόμα ήταν κλεισμένο·
"Από κεί πέρασ' ο πιερρότος,—
Είχε ολοκόκκινο το χρώμα
Και γιορτινό το φόρεμά του.
Μπρός στάνθος το μισανοιγμένο
"Όλη σαρκωαίρε ή καρδιά του.

Στου ρόδου την καρδιά
"Α! τί καλά να κοιμηθής!

Στην άγριοτριανταφυλλιά
Σκαλώνει, όσο μπορεί ψηλά·
Καθένα των κεντά κλωνάρι
Με τόσ' άγκύθια, που δακρύζει.
Στη μουσική λαμπυρίζει
Τό αίμα σε μαγεαίρεται.

Στου ρόδου την καρδιά
"Α! τί καλά να κοιμηθής!

Τέλος στην άκρη του κλαδιού
Φάνει, ω χαρά την ώρα κείνη!
Πάνω στο ρόδο το λευκό,
Τό θριαμβικό φίλι του δ.ναι.
Μα τ' άνθος έκδικητικό
Τό αίμα απ' την καρδιά του πίνει.

Στου ρόδου την καρδιά
"Α! τί καλά να κοιμηθής!

Χλωμός κι' άλλόκοτος πολύ
Λιγόν' ύμνει ο πιερρότος·
Μά άλλο έβραφη το λουλούδι,
"Αλικο ρόδο τώρ' άνθίζει
Κι' όλο χαρά απ' την άλλαγή
Τ' άηδόνι άρχίζει το τραγούδι:

Στου ρόδου την καρδιά
"Α! τί καλά να κοιμηθής!

Είπε το πρῶμα ο πιερρότος
Πρός τον ύπερτατο κοιτή.
Καταδικάζανε το ρόδο,
Μιά μέρα μοναχά ν' άνθει,
Κι' άλλόκοτο, άσπρο τον πιερρότο,
Τό ρόδο αιώνια να ποθεί.

Στου ρόδου την καρδιά
"Α! τί καλά να κοιμηθής!

(Κατά το Γαλλικό του Maurice Boukay)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

(*) Πιερρότος στη λαϊκή γαλλική γλώσσα λέγεται άσπυργήτης.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΚΗΛΙΔΕΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Αγαπητοί μου,

ΕΚΑΜΑ κι' εγώ μιά προφητεία που βγήκε άληθινή! Σας είπα την άλλη φορά πως το νοτιά θα τον διαδεχόταν σε λίγο ο βοριάς με τα κρύα του, τα χιόνια του,

τους πάγους του, — ο χειμώνας τέλος πάντων, — και νά το! Πριν διαβάσετε καλά-καλά την 'Επιστολή μου εκείνη, ή άλλαγή έγινε. Προφήτης λοιπόν κι' εγώ; Ναί, αλλά κατά το είδος του Δασκαράτου. 'Ο μεγάλος αυτός σατυρικός της Κεφαλληνιάς, κάποτε έγραψε: «Με λένε προφήτη. Βέβαια. Γιατί όταν φυτεύω σ' ένα μέρος κολοκυθόσπορο, λέω: "Εδώ θα φυτρώσει κολοκυθιά." Άλλοι όμως φυτεύουν κολοκυθόσπορο και περιμένουν να βγουν φράουλες!» Με το αυτό ήθελε να πη πως δεν είναι ανάγκη να είναι κανένας προφήτης, όπως ο 'Ηλίας ή ο 'Αδωνεύς, για να προφητεύει μερικά πράγματα.

Έκει π. χ. που φύτεψες κολοκυθόσπορο, μπορεί να φυτρώσει τίποτ' άλλο από κολοκυθιά; Όταν δεν διαβάζεις τα μαθήματά σου, μπορεί να μη μείνης άλλον ένα χρόνο στην ίδια τάξη; Όταν δεν ακούς τους γονείς σου, τους δασκάλους σου, τους μεγαλύτερους και κήνους του κεφαλιού σου, μπορεί να μη καταντήσης δυστυχισμένος; Κι' όταν είναι Δεκέμβρης, και δυο μήνες προτύτερα όλο φυσούσε νοτιάς κι' όλο έβρεχε, μπορεί να μην έρθη και βοριάς, μπορεί να μη γίνη και χειμώνας; Αυτό ήταν το φυσικό, το έπόμενο, το προσδοκώμενο. Κι' ήρθε με την ώρα του.

Είναι άλήθεια πως ή ώρα αυτή κάποτε άργει, κάποτε έρχεται νωρίτερα. Πάντα όμως έρχεται. Άκούστηκε ποτέ χρόνος χωρίς τον χειμώνα του ή χωρίς το καλοκαίρι του; Καμμιά φορά το ένα ή το άλλο παρατίνεται περισσότερο ή είναι δριμύτερο από άλλες χρονιές. Ούτε το ένα όμως ούτε το άλλο βάτταξε ποτέ όλοχρονίς. Ένα μόνο θα μπορούσε κανείς να παρατηρήσει: ότι τα τελευταία αυτά χρόνια, τόσο ο χειμώνας όσο και το καλοκαίρι, είναι δριμύτερα. Τό καλοκαίρι άξαφνα κάνει ζέστες που ούτε οι πιο γέροι δεν τις θυμούνται. Και το χειμώνα κατεβαίνει ή θερμοκρασία σε βαθμούς επίσης εξαιρετικούς. Είναι τα περίφημα «κύματα»...

Και φέτο πάλι, απ' την αρχή του χειμώνα, σ' όλο τον κόσμο σχεδόν, το θερμόμετρο κατέβηκε ως εκεί που πολύ σπάνια κατεβαίνει. Στη Γαλλία π.χ. είχαν 17°, 20° και 24° κάτω απ' το μηδέν! Πάγωσαν και λίμνες, πάγωσαν

και ποταμοί που δεν πάγωναν ποτέ. Άλλά κι' εδώ στην Ελλάδα, αυτές τις ημέρες, — κι' ήταν νοεμβριανές ακόμα κατά το παλιό Ημερολόγιο, — έκαμε πολύ δυνατά κρύα. Χιόνισε ακόμα και στη Ζάκυνθο, όπου δυο χρόνια έζησα, δεν είδα χιόνι ούτε δυο φορές. Κι' όταν τάκουσα, θυμήθηκα τους στίχους του Κάλβου, του μεγάλου εκείνου ζακυνθινού ποιητή:

Δεν έμεινε, και αν έπρεπε
ποτέ, εις το πρόσωπόν σου
ή χιών· ποτέ ο θεομός
Κύων δεν έμάρανε
τά σμάραγδά σου...

Είναι από την περίφημη 'Ωδή του στη Ζάκυνθο. Και θέλει να πη ότι στο εύκρατο, το γλυκό της κλίμα, κι' όταν ακόμα τον χειμώνα πέφτη χιόνι, λιώνει άμέσως, και το καλοκαίρι πάλι δεν κάνει ποτέ τόση ζέστη (ο θεομός Κύων = ο άστερισμός του θέρου, τα κυνικά κύματα), ώστε να μαραίνεται, να κιτριλίξει ή πρασινάδα. Ναί, αλλά ο Κάλβος έγραψε την 'Ωδή του έδω κι' εξήντα χρόνια. Και τότε μπορεί να ήταν έτσι. Σήμερα όμως, βλέπετε, και στη Ζάκυνθο ακόμα ρίχνει χιόνι που διατηρείται ημέρες· και στη Ζάκυνθο ακόμα, απ' την πολλή ζέστη του καλοκαιριού, κιτριλίζουν τα σμαράγδια της έξοχης...

Έδώ στας 'Αθήνας πάλι, όταν πρωτοήρθα, θυμάμαι ότι δεν έβρεχε παρά σπανιότατα. Τώρα οι βροχές, την άνοιξη και το φθινόπωρο, είναι συχνότατες. Και τί μεγάλες βροχές, σωστοί κατακλυσμοί! Θάλεγε πως άλλαξε το κλίμα. Πολλοί ισχυρίζονται ότι ή κυριότερη αίτία της άλλαγής είναι τα πολλά δέντρα που φυτεύθηκαν τελευταία μέσα στην πόλη κι' ακόμα, — τί νομίζετε; — το ήλεκτρικό ρεύμα, το φωτισμό και της κίνησης. Γιατί είναι, λένε, παρατηρημένο, ότι και στην 'Αφρική ακόμα, όπου μπήκε πολιτισμός και ήλεκτρισμός, άρχισε να βρέχει με το τουλούμι.

Δεν ξέρω, ίσως κι' αυτό να εξηγεί κάπως τις μεγάλες και συχνές βροχές σε τόπους όπου προτύτερα δεν έβρεχε καθόλου. Τα μεγάλα κρύα όμως, οι φοβερές ζέστες, οι άνεμοστρόβιλοι, οι καταιγίδες, οι χιονοθύελλες, οι πλημύρες, οι σεισμοί ακόμα, οι εκρήξεις ήραιοστών κι' έλ' αυτά τα έκτακτα που συμβαίνουν τακτικά τα τελευταία χρόνια, σ' όλη τη γη, πως να εξηγηθούν; Μήν έχουν δικιο κάποιοι άστρονόμοι που τάποδίζουν στον 'Ηλιο, δηλαδή στις μεγάλες «κηλίδες» που παρουσάστηκαν στο δίσκο του; Ίσως. Προφήτεψαν μάλιστα και μεγαλύτερα κακά απ' αυτά που γίνονται, άληθινές καταστροφές σ' όλη την επιφάνεια της σφαίρας. Και να που άρχισε να βγαίνει ή προφητεία, αν και διαφορετική

κάπως από τις προφητείες του Δασκαράτου, — γιατί οι ιδιότητες των κηλίδων του 'Ηλιου δεν είναι βέβαια τόσο γνωστές όσο οι ιδιότητες του κολοκυθόσπορου!

Άλλ' ας κάμουμε κι' άλλους! Κηλίδες του 'Ηλιου είν' αυτές· δεν είναι κηλίδες κανενός... έπανωφοριού, να το στείλωμε στο κηλιδοκαθητήριο, να τις βγάλουν με τον άτμό!... 'Ότι είναι γραφτό μας, θα το υποστούμε. 'Ο 'Ηλιος είναι ο πατέρας της Γης, ο φωτοδότης κι' ο ζωοδότης. Δεν μπορούμε να κατεδάσουμε στο πλανητικό μας σύστημα κανέναν άλλον άπλανη, αν έπαθε ή αν θα πάθη τίποτα αυτές που έχουμε. Θα πάθουμε μαζί του και μεις. Άς έλπίσουμε μόνο πως δεν θάναί τίποτα πιο... σοβαρό από μερικά ακόμα ζεστά καλοκαίρια σαν αυτά που περάσαμε, ή από μερικούς ψυχρούς χειμώνας. Έπειτα ζούμε και σ' ένα κλίμα προνομιούχο. Δεν γίνονται έδω ποτέ τα μεγάλα κακά που γίνονται άλλοι. Τις ημέρες αυτές π. χ. που ή θερμοκρασία, σε μερικά μέρη της Γαλλίας, ήταν 24° κάτω από το μηδέν, εμείς έδω είχαμε το πολύ 4°. Και πάλι το ελληνικό θερμόμετρο βιάστηκε το καίμενο να ξανανέβη, σε να είχε πέσει κεί-κάτω από γλύστρημα, από άπροσεξία. Σήμερα που σάς γράφω, κάνει πάλι καλοκαίρι...

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΕΝΤΑΣΥΛΛΑΒΟΥΣ

[Με τον τίτλο «Οι Πεντασύλλαβοι» ο κ. Κωστής Παλαμάς τύπωσε μιά καινούργια συλλογή. Μία φορά που τον ρώτησα τί είδους ποιήματα πρέπει να διαβάζουν τα παιδιά, ο Κωστής των ποιητών, μας μού άποκρίθηκε: «Ποιήματα μεγάλων ποιητών κι' ας μην είναι γραμμένα επίτηδες για παιδιά.» Πόσο είχε δικιο! Να ένα από την καινούργια συλλογή του. Δεν γράφτηκε βέβαια επίτηδες για παιδιά. Μόνο που είναι ποίημα μεγάλου ποιητή. Μα και ποιο παιδί δεν θα το καταλάβει και δεν θα το άπολαύσει;—Σ. τ. Δ.]

— Γιαί σας, τριαντάφυλλα
και γαστρίαι!

— Στου βράχου φέρετε με
την κυκλαμιά.

— Πάει της καλύβας μου
το κελιδόνι.

— Του κάμπου δόστε μου
την άνεμώνη.

— Πάει κι' ή λιογένητη
καλοκαιριά.

— Καλό στα σύννεφα
με το βοριά!

— 'Α! Γεώργης έφυγε,
τ' 'Απρίλη ή χάρη!...

— Δόξα στ' άδέρφι του
στον καβαλλάρη,

— χιονοκωτάκος
με τ'όλογο του,

— περνά κι' είν' 'Ερωτας
το πρόσωπό του.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για την «Διάπλασι» από τον κ. Γρ. Ξενοπούλου.]

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Και το διάδασμα εξακολούθησε. Ο Τζάκ όμως είχε αποκοιμηθεί για καλά και δεν άκουγε πια τίποτα.

Όνειρευόταν. Ναι, την ώρα που αποφασίζονταν το μέλλον του γύρο σ' ένα ακατάστατο και λερωμένο τραπέζι κουζίνας, την ώρα που η μητέρα του, με τη ρόδινη φορεσιά την κουδουνάτη, διασκέδαζε σ' εκείνον τον ωραίο χορό, ο μικρός ξανάδωσε στον ύπνο του τον παπά του Λυκείου και τον άκουγε πάλι να λέει, με τη γλυκειά, τη γεμάτη οίκτο φωνή του:

— Τό κακόμυρο!..

Β'.

Τό Γυμνάσιον Μορονβάλ.

«Λεωφόρος Μονταίνη, 25, στην ωραιότερη συνοικία του Παρισιού» έλεγε η ρεκλάμα. Αυτό δεν θα μπορούσε κανείς να το άρνηθ: η λεωφόρος Μονταίνη βρίσκεται πραγματικώς στο κέντρο των Ήλυσιων κι' είναι πολύ ευχάριστο να κατοική κανείς σ' αυτή, έχοντας από το ένα μέρος τις προκυμαίες του Σηκουάνα κι' από τ' άλλο κηπάκια με συντριβάνια. Έκείνο τον καιρό όμως παρουσίαζε την άκατάστατη όψη ενός δρόμου που χάρχτηκε βιαστικά κι' έμεινε μισοτελειωμένος.

Δίπλα σ' ένα άρχοντοσπίτα στολισμένα με πελώρια κρύσταλλα, μεταξωτούς μπερντέδες και χρυσωμένα αγαλματάκια, έδωκες έργατικές κατοικίες και παράγκες, όπου άντηχούσαν σφυριά άμαξοπηγών και καλιγάδων. Ύψηρχαν ακόμα τότε στο μεγάλο δρόμο, — μπορεί μάλιστα να υπάρχουν και σήμερα, — δυο ή τρία στενά, καλιά σοκάκια, που ή άθλια τους όψη αποτελούσε παράξενη αντίθεση με την ελόγουρα λαμπρότητα.

Έν' απ' αυτά τα δρομάκια άνοιγόταν στον αριθμό 25 της λεωφόρου κι' όνομαζόταν «το στενό των Δώδεκα Σπιτιών». Στο άνοιγμα είχε μια μεγάλη καγκελόπορτα και, στο άνωφλι της, χρυσά πομπώδη γραμμάτια έλεγαν ότι εκεί-μέσα βρισκόταν το Γυμνάσιον Μορονβάλ. Άλλά μόλις περνούσες το κατώφλι της, πατούσες σ' ένα βρωμερή μαύρη λάσπη, μπροστά σ' ένα παλιόσπιτο που γκρέμιζαν, σ' ένα γιαπιά, σ' ένα μάντρες ή σ' ένα παράγκες από παλιόσάνδα. Ο όχετος στη μέση του στενού και το παλαιό φανάρι του λαδιού με τον άναυχαστήρα, σ' ένα γύριζαν πενήντα χρόνια πίσω.

«Ένας ψηλός κι' αδύνατος, ακολουθούμενος από πέντ' έξη άραπάκια...» (Σελ. 24)

Άπέξω απ' τα φτωχόσπιτα με τα χαγιάτια και τις έξωτερικές σκάλες, έδωκες άπλωμένα ρούχα, κλουδιά με κουνέλια, λιγνές γάτες, ήμερωμένες καρακάδες κι' ένα σωρό παιδιά κουρελιάρικα. Θαύμα πώς σ' ένα τόσο λίγο χώρο μπορούσε να κυκλοφορή ένα μεγάλο πλήθος από λακέδες και σετζί-δες με λογίων-λογίων στολές. Και κάθε βράδυ, με το λιοθασίλεμα, γύριζαν εκεί, αφού τελείωναν την εργασία της ημέρας, γυναίκες που νοίκιαζαν καρέκλες, άμαξάκια για παιδιά που τάσε-ραν γίδες, κινητά θεατράκια Φασουλή-δων, γυρολόγοι, ζητιάνοι κάθε λογής,

χρωμη, ή έξωτική αυτή συνοδεία συμπλήρωνε την παράξενη φυσιογνωμία του Στενού των Δώδεκα Σπιτιών.

Άν ή κυρία ντε-Μπαρνανσύ έφερνε ή ίδια το παιδί της στο Γυμνάσιο, βεβαίως ήθελε να το έλεεινόν αυτό το περιγυρο ήθελε την τρέμαζε και θά γύριζε πίσω χωρίς καν να μπη. Άλλά, από φόβο μήν πάθαινε κι' εκεί τα ίδια που είχε πάθει στο Λύκειο των Ίησουϊτών, δειλή κατά βάθος γυναίκα, επιφόρτισε την καμαριέρα της Κωσταντίνα να τοποθετήση τον Τζάκ στο σχολείο που του είχαν διαλέξει στην κουζίνα.

Ήταν μια ψυχρή και χιονισμένη μέρα, όταν το κομψό άμάξι της Ίδας σταμάτησε μπροστά στη χρυσή επιγραφή του Λυκείου Μορονβάλ.

Ή καμαριέρα προχώρησε θαρρετά στο στενό, έρημο εκείνη την πρωινή ώρα, κρατώντας με το ένα χέρι το παιδί και με τ' άλλο την όμπρέλλα της.

Στο δωδέκατο σπίτι σταμάτησαν.

Ήταν εκεί στην άκρη, όπου το στενό στένευε περισσότερο. Κάτι μαύρα, άφυλλα κλωνάρια σιγότρεμαν πάνω από μια πράσινη πόρτα. Κάποια πάστρα βασίλευε απέξω, τα σκουπίδια ήταν αποτραβηγμένα κι' ή πόρτα εκείνη, μεγάλη, χοντρή, γερή, έμοιαζε με πόρτα φυλακής ή μοναστηριού.

Ή άκρα ήσυχία που έκανε να φαίνονται απέξω πιδό μεγάλα τα κτίρια και τα κηπάκια του σχολείου, ταραχθηκε από το δυνατό κουδούνισμα της Κωσταντίνας.

Ο Τζάκ άνατρίχιασε και τα σπουργίτια, που ήταν μαζεμένα κάτω από ένα δέντρο της αύλης, πέταξαν τρομαγμένα στην κοντινή στέγη.

Κανένας όστόσο δεν έρχόταν νάνοι-ξη. Μόνο πίσω απ' τα βαριά πορτόφυλλα άκούστηκαν σιγομιλήματα και τέλος, στη μικρή καγκελόπορτα θυρίδα, παροστάστηκε μια μαύρη μουρτίσα με μεγάλα έκπληκτα μάτια και σιωπηλό χαμόγελο.

— Έδω είναι το γυμνάσιο Μορονβάλ; ρώτησε ή επιβλητική καμαριέρα της κυρίας Μπαρνανσύ.

Τό σγουρόμαλλο κεφάλι το διαδέχτηκε στη θυρίδα έν' άλλο διαφορετικό, με μικρά μάτια λοξά, με φουσκωτά μάγουλα και με κρανίο στενό και μυτερό. Ήρθε ύστερα κι' έν' άλλο, τσοκολατί άνοιχτό, περίεργο και γελαστό μουτράκι, με ή πόρτα δεν άνοιγε κι' ή Κωσταντίνα άρχισε νάνυπομονή, όταν άκούστηκε από μακριά μια δξεία, θυμωμένη φωνή:

— Έ, δεν άνοίγει κανένας αυτή την πόρτα;.. Άνοιξτε γήρσα!

Τα παράξενα σιγομιλήματα διπλα-

σιάστηκαν, ένα κλειδί έτριξε βιαστικά στις σκουριές της κλειδαριζής, έπειτα χτυπήματα, βρισιές, σκουνημάτα, σπρωξίδι από μέσα και, όταν επιτέλους ή δύσκολη πόρτα άνοιξε, ο Τζάκ είδε τις ράχες των μαύρων εκείνων παιδιών, που έτρεχαν από δω κι' από κει, τρομαγμένα όπως προτούτερα τα σπουργίτια.

Στην είσοδο δεν έμεινε πια παρά ο ψηλός κι' αδύνατος λυκειάρχης, με μιάν άσπρη γραβάτα που έδειχνε ακόμα πιδό σκούρο το μαυρειδερό πρόσωπό του.

Παρακάλεσε την Κωσταντίνα να περάση, της έδωσε το μπράτσο του και την όδήγησε μέσ' από ένα κήπο άρκετά μεγάλο, αλλά χαλασμένο και παραμελημένο. Διάφορα κτίρια, μικρά ή μεγαλύτερα, παράξενα, ιδιόρρυθμα, ήταν σκορπισμένα ανάμεσα στις βραγίές. Τό Γυμνάσιο ήταν πρώτα Φωτογραφείο γι' άλογα κι' ο κ. Μορονβάλ το είχε μεταποιήσε για σχολείο. Ύψηρχε και μια ροτόντα, μεγάλο στρογγυλό περίπτερο, σκεπασμένο όλο με τζάμια και στρωμένο κάτω με άμμο. Έμοιαζε με σέρρα, έχρησίμευε για «αίθουσα άναψυχής» στα παιδιά, και τα περισσότερα τζάμια, σπασμένα ή ραγισμένα, κρατιόνταν με αναρίθμητες χάρτινες λουρίδες.

Σ' ένα δένδροστοιχία, άπάντησαν έν' άραπάκι με κόκκινο γιλέκι, που κρατούσε μια μεγάλη σκούπα κι' έναν κουβά με κάρβουνα. Στάθηκε με σεβασμό και με φόβο μπροστά στον κ. Μορονβάλ, που του πέταξε περνώντας:

— Άναψ' γήρσα φωτιά στο σαλό!

Ή διαταγή δεν ήσαν καθόλου περιττή. Τίποτα πιδό ψυχρό από το σαλόνι εκείνο, το έντευκτήριο να πούμε του Γυμνασίου, όπου κι' αυτά άκόμη τα έπιπλα θάλεγες έκρύωναν, κακοσκεπασμένα με τις στενές, παλιές τους λιλάτσες, σαν άρρωστοι νοσοκομείου με μοιόμορφες φορεσιές.

Τίποτ' απ' αυτά δεν έδωκε ή καμαριέρα της κυρίας Μπαρνανσύ. Ήταν εύχρηστημένη που έκανε σήμερα την κυρία, έπαιρνε ύψος σπουδαίο, άκτινοβολούσε όλη κι' έβρισκε πώς τα παιδιά ήταν πολύ καλά εκεί-μέσα, στο φως και στον καθαρό άέρα, όπως σ' έξοχή.

— Καθαυτό όπως σ' έξοχή! άπανούσε κουνάμενος ο κ. Μορονβάλ.

Στην άρχή τάχαν χαμένα. Τό άραπάκι ίναβε φωτιά. Ο κ. Μορονβάλ ζητούσε ο πιδό γερόκάθισμα για την επισκέπτρια του την επαιρνε για κυρία. Τέλος παρουσίαστηκε στο σαλόνι κι' ή κυρία Ιορονβάλ-Δεκοστέρ που είχαν στείλει ά τη φωνάξουν.

Ήταν κοντή, πολύ κοντή γυναικού-α, κι' από το μακρουλό, το χλωμό πρόσωπό της, δεν έδωκες παρά μέτωπο και ηγούνη. Ίσια πάντα, κορδομένη, για να ή χάνη ούτ' ένα πόντο από το λίγο

ανάστημά της, εύγενικά όμως, αξιοπρεπή και συμπαθητική.

Φώναξε κοντά της το παιδί, του χάιδεψε τα μακριά ξανθά μαλλιά κι' είπε πώς τα μάτια του ήταν πολύ όμορφα.

— Μα έχει τα μάτια της μητέρας του, πρόσθεσε για κολακεία ο κ. Μορονβάλ, κοιτάζοντας την Κωσταντίνα.

Αυτή δεν βιάστηκε να διαμνηστευθή: ο Τζάκ όμως φώναξε άμέσως:

— Δεν είναι ή μαμά μου... είναι ή μπόννα μου!..

Άκούγοντας αυτό, ή κυρία Μορονβάλ, το γένος Δεκοστέρ, ντροπιασμένη λίγο για την οικειότητα που είχε δείξει προτούτερα σ' ένα υπηρέτρια, πήρε μια στάση επιφυλακτική που μπορούσε και να βλάψη τα συμφέροντα του καταστήματος. Ο άντρας της όμως διπλασίασε τα φιλοφρονήματά του, γιατί ο πονηρός αυτός καταλάβαινε ότι υπηρέτρια που της έδιναν να φέρη για πρώτη φορά το παιδί των κυριών της στο scho-

λειό, θάχε κάποια έπιρροή στο σπίτι...

Κι' ή Κωσταντίνα το έδειξε άμέσως. Μίλησε με μεγάλη σπουδαιότητα, φανέρωσε πώς σ' αυτήν είχαν αναθέσει να βρή το κατάλληλο οίκοτροφείο για το παιδί και κάθε φορά που άνέφερε τ' όνομα της κυρίας της, το έκανε με κάποιο συμπονετικό, προστατευτικό ύφος που έφερνε τον Τζάκ σ' άπελπισία.

Συζήτησαν ύστερα για τα «έίδακτρα» και τα «τροφεία»: Τρεις χιλιάδες φράγκα το χρόνο ζητούσε ο κ. Μορονβάλ, χωριστά βέβαια τα έκτακτα. Ήταν άκριβά, ναι, το άναγνώριζε κι' ο ίδιος. Άλλά το Γυμνάσιο Μορονβάλ δεν ήταν σχολείο από τα συνηθισμένα. Έκεί γυμναζόταν έλεύθερα το πνεύμα και το σώμα του παιδιού: γι' αυτό το λόγο μαζες «Γυμνάσιο» κι' όχι «Λύκειο» σαν τ' άλλα. Οι μαθηταί του δ' έμάθαιναν μόνο γράμματα, αλλά και τη ζωή, τη μεγάλη ζωή του Παρισιού.

(Άκολουθεί)

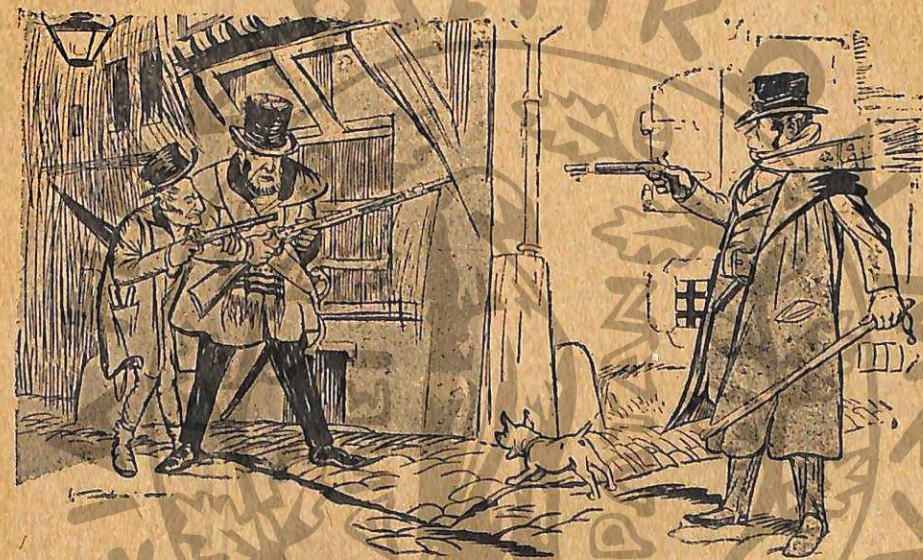
Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'.

Ή μικρή πόλη άλλαξε όψη. Έμοιαζε με πόλη που βρίσκεται σ' ένα αποκλεισμό, σ' ένα πολιορκία ή σ' έχθρική κατοχή.

Έρημιά κι' ήσυχία. Φόβος και τρόμος. Τα μαγαζιά έκλειναν νωρίς κι' οι φιλήσυχοι έτρεχαν να κλειστούν στα σπίτια των πριν άναψουν τα φώτα. Ο φρόνιμος και προνοητικός Δήμαρχος έβαζε ανθρώπους του όπλισμένους, να γυρίζουν στους δρόμους και να κλείνουν κάθε πόρτα που την έβρισκαν ακόμα άνοιχτή. Κανένας δεν ξεμύτιζε απ' το σπίτι του το βράδυ, Θεός φυλάξει! Και την ημέρα, ακόμα, οι κάτοικοι έβγαιναν με μεγάλη προσφύλαξη.

Οι αυτά εξαιτίας της μαύρης άρκούδας, που είχε φύγει και κανένας δεν ήξερε ούτε πού ήταν κρυμμένη, ούτε πού και πότε μπορούσε άξαφνα να παρουσιασθή και να σπαράξη όποιον έβρισκε μπροστά της!

Μόνο πέντ' έξη κύριοι καθώς πρέπει, που ήταν μέλη της άριστοκρατικής Λέσχης των Φλυάρων, τολμούσαν ακόμα να βγαίνουν και το βράδυ, για να πηγαίνουν στη Λέσχη τους και να κάνουν εκεί τη βεγγέρα τους όπως πάντα. Άλλά κι' αυτοί δεν έβγαιναν παρά όπλισμένοι με πιστόλια, με τουφέκια, με σπαθιά, σ' ένα πηγαιναν στον πόλεμο. Κι' όλοι πιδό έθαύμαζαν το θάρρος και τη γενναιότητά τους. Για φαντάσου... να μη φοβούνται την Άράπα!

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΠΟΤΑΜΑΚΙ

[Αρειθ. Έγκρ. 40]

Από πού έρχεσαι, δροσερό κι' ά κούραστο ποταμάκι;

Στό δρόμο σου, μήπως άπαν- τησες ένα μεγάλο καταράκτη που άπ' τή ζήλεια του, έπειδή σ' εδρε μορφο και δροσερό, σ' έριξε άπ' τά τρομαχτικά του ύψη;

Μήν τύχη και συνάντησες ένα μεγάλο πράσινο, μύλο που με τίς μεγάλες φτερούγες του σε φώνα- ζε για να τον βοηθήσης να γυ- ρίση τίς μεγάλες του ρόδες; Μή- πως πέρασες από ένα μεγάλο δια- σος και δρόσιες τά διαφασμένα δέντρα του; Μήπως τά φύλλα τους σου ψιθύρισαν με τή φωνή τους πού ό άέρας τή έκανε πιδ δυνα- τή, μιá λέξη ευγνωμοσύνης;

... Και μήπως τό δροσερό νε- ράκι σου ήπιανε, ευχαριστώντας σε, κάτσαρα άρνάκια που βό- σκανε στο πράσινο χορτάρι;..

Ένδ. Ξη. Ελλάδα

ΠΑΛΙΕΣ ΘΥΜΗΣΕΙΣ

[Αρειθ. Έγκρ. 28]

Πρίν ξεκινήσω τ' άπόγεμα γι' τό σχολείο, φιλώντας τή μαμμά, θά τή ρωτούσα πάντα: «Θά βγύς έξω σήμερα, μαμμά;» Και σαν έκείνη μούλεγε όχι. Έλαμπε ή μορ- φή μου από χαρά και πήγαινα στο σχολείο μου ήσυχη κι' ευχα- ριστημένη, με τή βεβαιότητα πώς γυρνώντας, θάβρισκα στο σπίτι τόν παραδεισο που δημιουργούσε πάντα ή λατρευτή της παρουσία. Μά, όταν μεύλεγε: «πιστωώ, μικρούλα μου», ώ, τότε κατσού- φιαζε τό πρόσωπό μου κι' έφευγα γλήγορα - γλήγορα για να μην ιδή τά δάκρυα που άρχιζαν να θολώ- νουν τά μάτια μου.

Και στο σχολείο ήμουν άνόρε- χτη κι' άνήσυχη, κι' εύχόμουν να ν' άργήσουν πολύ - πολύ τά μαθή- ματα να τελειώσουν. Ήθελα όσο τό δυνατό άργότερα να γυρίσω στο σπίτι που τόσο έρημο κι' ά- νοστο, μου φαινόταν στήν άπο- νία της... «Ω, τί κρύα πού ήταν τ' άπογεμάτα έκείνα πού τά περ- νούσα μονάχη! Κι' ή θύμη ή τους άκόμα μού φέρνει άνατριχίλες. Μία βαρεία θλίψη έπίεζε τήν παιδιάτικη ψυχή μου και μιá άό- ριστη μελαγχολία με κυρίευε. Εί- χα τόσα και τόσα να πώ! Κι' οι άτέλειωτες διηγήσεις για τίς έπι- τυχιές μου ή τά μικροτεπειόδια του σχολείου έβρισκαν πάντα σε κείνη τόν άκούραστο άκροατή. Ή μαρούδι μου ζητούσε ν' άνοιχτεί, να ξελαφρωθί άπ' τό βάρος τών παιδικών έντυπώσεων. Και ποιος άλλος θά ήταν πρόθυμος να δε- χτεί τίς παιδικές έκμυστηρέψεις, ποιος άλλος θά μπορούσε να συμ- μεριστή τή χαρά ή τή λύπη μου, άλλος άπ' τή χρυσή μου μαμμά;..

Λοιπόν τ' άπογεμάτα πού ήξερα πώς θάλεπε, γυρίζα, σ' ό σπίτι, περπατώντας άργα - άργά, με τή λύπη στή μορφή μου. Και μέσα

μου πα ακαλούσα, δειλά να βρέ- θηκε κάποιον έμπόδιο στή μαμμά πού να τήν κρατήσει... Όταν ή ύπνρέτρια μου άνοιγε τήν πόρτα, τή ρωτούσα με σιγαλή φωνή: «Ή μαμμά;» — Ή κυρία είναι έξω! — Κι' άρχιζε, με τήν τυπική της φωνή, ν' άραδιάζε τίς π'ραγ- γελίες τής κυρίας της για μένα... Έγώ, χωρίς τίποτε ν' άκούσω, έ- τρεχα στο δωμάτιό μου. Τίποτε δε μπορούσα να κανω, ούτε να παίζω, ούτε να διαβάσω... Σκαρ- φάλανα άμέσως στο παράθυρο. Και καθόμουν εκεί συμμαζεμένη, έρευνώντας προσεχτικά τούς γύρο δρόμους, λαχταρώντας τή στιγμή πού θά τήν έβλεπα να ξεμυτίση από μακριά. Και όταν ή νύχτα πλησίαζε χωρίς ή μαμμά να γυ- ρίσει, έννοιωθα μιá άνέκφραστη άγωνία να με πνίγη στο λαιμό, πού έσπ'υσε σε λυγμούς σαν έ- βλεπα τόν φανόχορο — πρόδρομο τής νύχτας — ν' άνάβη τά φανάρια του δρόμου.

Τό σκοτάδι πλάκωνε σε λίγο... Και γώ πάντα κλαίνοντας, ζητούσα στις τόσες φευγαλέες σκιές που περνούσαν στο σκοτεινιασμένο πιά- δρόμο, να ξεχωρίσω τή λατρευτή της σιλουέτα. Μά ή μαμμά άρ- γούσε νάρθη πολλές φορές. Και τότε κουρασμένη και τέλεια άπο- καρδιωμένη, έβρισκα παρηγοριά στον ύπνο πού τό πολύ κλαψιμο φέρνει έπί τέλους στο παιδί... Κι' ήταν πάντα ή μητερούλα μου πού με ξυπνούσε...

Δέλια

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΤΙ ΘΑ ΠΗ ΘΑΥΜΑ

[Αρειθ. Έγκρ. 36]

Στό σχολείο. Ό δάσκαλος και ό μαθητής.

Ό δάσκαλος. — Τι θά πη θαύμα;

Ό μαθητής. — Δεν ξέρω.

— Άν έξαφνα έβλεπες τόν ήλιο τή νύχτα τι θά έλεγες;

— Θα έλεγα ότι είναι τό φεγ- γάρι.

— Κι' άν έγώ σου έλεγα πώς εί- ναι ό ήλιος, πώς θά τό ονόμαζες αυτό τό πράγμα;

— Ψέμμα!

— Έγώ όμως δεν λέω ποτέ ψέμματα. Υπόθεσε λοιπόν, πώς έπιμένω και σου λέω, ότι αυτό πού βλέπεις τή νύχτα, δεν είναι τό φεγγάρι αλλά ό ήλιος. Τι θά- λεγες τότε;

— Θάλεγα πώς τρελλαθήκατε.

Βάλτερ ο Τρομερός

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στό Σχολείο.

— Γι' εμάς, Πέτρο, από τήν παροιμία «Τόνα χέρι νίβει τά- λω»;

Κι' ό Πέτρος μετά σκέψη:

— Ότι και τά δυό είναι βρώ- μικά!

Αισθηματικός Συνθέτης

ΟΔΗΓΟΣ
ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

(Συνέχεια, Ίδε σελ. 18)

3. — Κάθε τετραδίο έ/ει στο έξώφυλλο και θέση γι' αύξοντα άριθμό. Άλλά τόν άριθμό αυτό δεν πρέπει να τόν γράφει έκείνος πού τό στέλνει. Είναι για κείνον πού τό λαβαίνει. Αυτός άριθμεί τά τε- τραδία πού τού στέλνουν, για να τά γράφει ύστερα με τόν άριθμό τους και με τόννομα ή τό ψευδώνυμο του άποστολέως, στον Πίνα- κα τών Περιεχομένων του Άευ- κώματος του (π. χ. Άριθμός 1, Μικρά Μυστικά του Μικρού Α- θηναίου, — Άριθμ. 2, τής Χρυ- σαυγής, — Άριθμ. 3, τού Πέτρου Παυλοπούλου και καθεξής).

4. — Τά Μικρά Μυστικά πω- λούνται στο Γραφείο τής Δια- πλάσεως. Κάθε τετραδίο λεπτά 50. Ταχυδρομικά τέλη τών τετρα- δίων: από ένα ως τέσσερα τετρα- δία, για τό Έσωτερικό λεπτά 10, για τό Έξωτερικό λεπτά 50 (ώ- στε ένα μόνο τετραδίο με τά τα- χυδρομικά, στοιχίζει για τό Έ- σωτερικό λεπτά 60, για τό Έξω- τερικό δραχ. 1. Τέσσερα τετρα- δία, για τό Έσωτερικό δραχμ. 2.10, για τό Έξωτερικό δρ. 2.50. Έξή τετραδία, (θεωρούνται δυό τετραδές) για τό Έσωτερικό 3,20, για τό Έξωτερικό δραχ. 4.

5. — Η άνταλλαγή Μυσ- τικών μεταξύ τών φίλων τής Διαπλάσεως γίνεται κατά δυό τρο- πούς: Α' Άπευθείας, Β' Μέσο του Γραφείου.

6. — Όταν ή άνταλλαγή γίνεται κατά τόν Α' τρόπο, ή Διάπλασις δεν έχει καμιά ευθύνη. Καθέ- νας, είτε συνδρομητής, είτε άλλος άναγνώστης, μπορεί να δημοσιεύ- σι στίς Μικρές Άγγελίες (Ίδε Κεφ. Γ', § 15, 16), ότι ζητεί άν- ταλλ γή Μικρών Μυστικών μ' ό- ποιόνδήποτε. Κι' αυτός, άν θέλη, θά στείλη τετραδίο του άπευθείας στή διεύθυνση πού τού δίνει ό προϊστάμενος και, με τόν ίδιο τρόπο, θα λάβη άπ' αυτόν άλλο. Ίσχύουν δηλαδή οι έδω όσα και για τήν άπευθείας Άλληλογραφία, (Ίδε Κεφ. Γ', § 21).

7. — Όταν όμως ή άνταλλαγή γίνεται κατά τόν Β' τρόπο, μέσο του Γραφείου, ή Διάπλασις έχει τήν ευθύνη τόσο για τήν άναπό- δοση τών τετραδίων, ώστε να μη χωρή καθυστέρηση ή κατάχρηση, όσο και για τήν ποιότητα τών άπαντήσεων, ώστε να είναι βέ- βαιος καθένας ότι μόνο κόμμα και σεμνά τετραδία θά λαβαίνη. Ό κανονισμός αυτής τής άνταλ- λαγής είναι ό εξής:

8. — Για νάναλλάξη κανείς Μικρά Μυστικά μέσο του Γρα- φείου τής Διαπλάσεως, πρέπει να έχη ψευδώνυμο. Έπίσης πρέπει να έχη ψευδώνυμο κι' έκείνος από τόν όποιο θά ζητήσει άνταλλαγή. Γιατί οι προτάσεις γίνονται άπο- κλειστικά μεταξύ ψευδωνυμώχων.

9. — Ό ψευδώνυμος λοιπόν

πού θέλει άνταλλαγή θά γράφη στή Διάπλασι με ποιόν ή με ποι- ούς ψευδωνυμώχους έπιθυμεί νά- ταλλάξη. Και συγχρόνως με τίς προτάσεις του, θά στείλη τόσα τετραδία του, συμπληρωμένα (με τίς άπαντήσεις του δηλαδή, με τό ψευδώνυμό του μπροστά ή και με τόννομά του, άν θέλη να τό φα- νερώση), όσες είναι κι' οι προτά- σεις του αυτές. (Μία πρόταση, ένα τετραδίο: δέκα προτάσεις, δέκα τετραδία).

10. — Προτάσεις πού δεν συνο- δεύονται από ισάριθμα τετραδία, δεν δημοσιεύονται. Κι' άν έστά- λησαν χρήματα για τή δημοσίευ- ση, αυτά περνούν στον «Έξαγο- νιστή» τής Διάπλάσεως τών Προσφύ- γων». (Και τούτο γιατί είναι άδύ- νατο να έπιστρέφονται ή να κρα- τούνται λογ)σμοί για τόσο μικρά ποσά).

11. — Οι προτάσεις πού συνο- δεύονται από τετραδία, θά δημο- σιεύονται στή σχετική στήλη τής Άλληλογραφίας («Μικρά Μυστι- κά»). Τότε έκείνος πού θά ιδή ότι κάποιος του προτείνει άνταλ- λαγή, άν θέλη να δεχθί τήν πρόταση, (γιατί δεν είναι κανείς ύποχρεωμένος), θα στείλη πρὸς τή Διάπλαση ένα τετραδίο τού συμπληρωμένο. Θά έχη δηλαδή τίς άπαντήσεις του, τό ψευδώνυ- μόν — και άν έχη πολλά, μ' έκείν- πού τού έγινε ή πρόταση — και θα γράφη απέξω στο περιθώριό με μολύβι (για να σβύνεται) «για τόν Τάδε, πού μού έπρότεινε άν- ταλλαγή στο δέινα φύλλο». Τό τετραδίο αυτό ή Διαπλάσις θά τό στέλνη άμέσως σ' έκείνον πού έκαμε τήν πρόταση και συγχρό- νως, με τό ίδιο ταχυδρομείο, θά στείλη κι' ένα τετραδίο δικό του (από έκείνα πού θά τής έχη ήδ στείλει) σ' έκείνον πού δέχτηκε τήν άνταλλαγή.

12. — Τρείς μήνες ύστερ' άπ- μία πρόταση, άν ή Διάπλασις δέ- λάβη τετραδίο από έκείνον πού έπρόκειτο να τή δεχθί, έπιστρέφει στον προτείνοντα τό τετραδίο πού τής είχε στείλει, έκτός αν τή γράφη εγκαίρως να κρατήσει τό τετραδίο πού τυχόν θά περισσέ- ψουν, για καινούργιες του προ- τάσεις. Έπίσης, άν ύστερ' άπ' α- τή τήν προτίσμία τών τριών μ- νών, ή Διάπλασις λάβει τετραδί- από δεχόμενο πρόταση, θά τό τό έπιστρέφει, γιατί δεν θά υπά- χη πιά στο γραφείο τής τετραδί- πού άλλου, για να τού σταλ- πρὸς άναπόδοση.

13. — Τά τετραδία πού θά περ- νούν από τό γραφείο τής, ή Δια- πλάσις θά τό διαβάξη και μό- άν είναι σεμνά και κόμματα, θά τό στέλνη. Άλλως θά τό πεί στο καλάθι τών άχρήστων. Έ- νοείται ότι άν τά έπιλήψιμα τε- τραδία είναι από ένα πού καν- προτάσεις, θάναστέλλεται κι' δημοσίευση τών προτάσεων και τά χρήματα πού έστειλε, περνούν στον Έξαγο. (Βλ. σ' πάνω, § 10).

14. — Κάθε τετραδίο συμπληρ- μένο πρὸς διαβίβαση, είτε ά

πρωτεύοντα, είτε από δεχόμενο, πρέπει να έχη δακτυλίστο, όχι κολ- λημένο, ένα γραμματόσημο (ή νό- μισμα) μίας δραχμής, για τά έ- ξοδα τής άποστολής και τής ύπη- ρείας.

15. — Για να δημοσιευθούν στήν Άλληλογραφία οι προτάσεις γι' άνταλλαγή Μ. Μυστικών, πρέ- πει να συνοδεύονται όχι μόνο από ισάριθμα τετραδία, με τό μονό- δραχμό τους μέσα στο καθένα, αλλά και από τό αντίτιμο τής δη- μοσίευσης: Για μιá ως τρείς τό πολύ προτάσεις (όταν είναι μαζί, στο ίδιο φύλλο), δρ. 4. Για τίς παραπάνω από τίς τρείς τρείς προτάσεις 40 λεπτά ή λέξη (π. χ.: «Επιθυμώ νάναλλάξω Μ. Μ. με τόν Α», ή «με τόν Α και με τόν Β», ή «με τόν Α, τόν Β και τόν Γ», αυτό στοιχίζει μόνο δρ. 4. — «Επιθυμώ νάναλλάξω με τόν Α, Β, Γ, Έρσα τού Σουλίου, Άμαρυλλίδα», αυτό στοιχίζει δρ. 5,60 — δηλ. δρ. 4 για τίς πρώτες τρείς προτάσεις, άδιάφορο από πόσες λέξεις, και δρ. 1,60 για τίς τέσσερις λέξεις τών δυό άλλων).

16. — Τά τετραδία πρὸς τή Διά- πλασι μπορεί να στέλνονται με τό Ταχυδρομείο και άνοιχτά σαν έντυπα κι' έτσι να πληρώνουν λι- γότερα Ταχυδρομικά. (Όταν μολ- λιστα είναι πολλά, συμφέρει να τό βάλλη κανείς όλα σ' ένα μεγάλο φάκελλο, πού τόν άφίνει άνοιχτό και τόν δένει με σπάγο. Πρέπει όμως να τόν ζυγίση στο Ταχυ- δρομείο και να κολλή όσα γράμ- ματόσημα τού πούν).

17. — Σ' όλα τά τετραδία πού στέλνει κανείς πρὸς διαβίβαση, μπορεί να γράφη τίς ίδιες άπαν- τήσεις. Να σκεφθί δηλαδή μιá φορά, να γράφη τίς πιδ ώρες, έξήπνες κι' ελλεικνείεις άπαντήσεις πού μπορεί, να κμήν έτσι ένα πρό- τυπο τετραδίου, κι' αυτό νάντι- γράφη κάθε φορά πού έχει να στείλει σε κάποιον. — Όταν όμως γράφη κανείς διαφορετικές άπαν- τήσεις σε κάθε του τετραδίο και στέλνει πολλά μαζί στή Διάπλασι με ισάριθμους του προτάσεις άν- ταλλαγής, πρέπει να γράφη κι' αυ- τός στο περιθώριο κάθε τετρα- δίου με μολύβι, (Ίδε πιδ πάνω, § 11) για ποιόν τό προορίζει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Διαγωνισμοί τής Διαπλά- σεως. — Διαγωνισμός πρὸς άνυπόδιν Πνευματικών Α- σκήσεων. — Διαγωνισμός Α- σέων Πνευματικών Ασκή- σεων. — Άλλοι Διαγωνισμοί.

1. — Σε κάθε φυλλάδιο, ή Διάπλασις δημοσιεύει μιá στήλη από 10-12 Πνευματικές Άσκήσεις διάφορες, πού είναι όλες έργα συνδρομητών τής ή άγοραστών. Οι Άσκήσεις αυτές δημοσιεύονται κατόπιν Διαγωνισμού, πού διο- νεύεται «Διαγωνισμός πρὸς Σύν- θεσιν Πνευματικών Άσκήσεων» και γίνεται τακτικά μιá ή δυό φορές τό χρόνο. Οι όροι τού Διαγωνισμού αυτού είναι οι ακό- λουθοι:

(Ακολουθεί)

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Με τό 1ο φύλλο τής 5ης Δε- κμβρίου άρχισε τό 48ο έτος κι' ό 38ος τόμος τής Β' Περιόδου τής «Διαπλάσεως». Έκείνοι πού ή συνδρομή των έληξε, πρέπει να τήν άναεάσουν. Και όσοι δεν έστειλαν άκόμη τό δυπλόηρωμα τής συνδρομής τού 1925, παρα- καλούνται να τό στείλουν μαζί, σύμφωνα με τή δήλωση τού 26ου φύλλου.

Η ίσχύς όλων τών Ψευδω- νύμων τού 1925 έληξε πλέον. Όσοι θέλουν να έχουν τό ίδιο ψευδώνυμο και κατά τό 1926, πρέπει να τό άναεάσουν ως τήν 31 Δεκεμβρίου. Κατόπιν τά μη άναεωμένα ψευδώνυμα θά είναι έλεύθερα και θά τό δίδω εις όποιον τά ζητήσει.

Όσοι θέλουν να συμπυερίλ- γθουν στον Διαγωνισμό τών Εύόημων τού 1926, πρέπει να μού στείλουν Συμειωσιν τών Εύόημων πού έπήραν από 1 Δε- κμβρίου 1924 μέχρι 30 Νοεμ- βρίου 1925. Ό Όδηγός λέγει πώς πρέπει να είναι αυτή ή Ση- μείωσις. Όποιος δεν στείλει με- χοι τέλους Δεκεμβρίου, δεν θά άναφερθί στ' Αποτελέσματα πού θά δημοσιευθούν τόν Ια- νουάριο.

Λέγομαι άπ' όσους θέλουν και Γενικάς Στατιστικάς τών Εύ- σήμων τού 1925, πού με βοή- θούν πολύ στήν εξέλεξη τών Σημειώσεων και τήν άπονομή τών Βραβείων.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τής Α' Περιόδου (1879—1893) από τούς έκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν άκόμη μόνον οι εξής πέντες: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, και 19ος. Έκαστος, τόμος δρ. 25, ταχυδρομικός δε άποστελλόμενος δρ. 26,50 διά τό Έσωτερι- κόν και δρ. 32 διά τό Έξω- τερικόν.

Τής Β' Περιόδου (1894 — 1925) υπάρχουν όλοι οι έκδοθέντες τό- μοι, 82 εν όλω. Έκαστος τόμος άρραφος, δρ. 80 και ραμμένος δρ. 85. Ταχυδρομικά τέλη έκά- στου τόμου προστετέα εις τας άνω τιμάς: Διά τό Έσωτερικόν δρ. 2 ό άρραφος και δρ. 6,50, ό ραμμένος, διά δε τό Έξωτερι- κόν δρ. 13,50 — είτε άρραφος είτε ραμμένος.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηται παρακαλούνται να δηλώνουν άμέσως τήν νέαν των διεύθυνσιν εις τό γραφείον μας, άποστέλλοντας και δρασμ. 5 διά τήν έκτύπωσιν τής νέας ταυνίας. Άλλως δεν ευθύνόμεθα διά τήν άπώλειαν τών φυλλαδίων των.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Αθήναι, 38 δδδς Εβρηπίδου
τὴν 16 Δεκεμβρίου 1925

ΒΓΗΚΑΜΕ λιγάκι άπ' τή σιαρά μας. Τό πρώτο φύλλο, εξαιτίας πού ήταν πρώτο και διπλό, κυκλο- φόρησε μιá έβδομάδα άργότερα από τήν ήμέρα του. Τό δεύτερο, εξαι- τίας τού πρώτου, είχε κι' αυτό μιá καθυστέρηση. Τού σημερινού όμως θά είναι έλαχιστή. Κι' από τό έρ- χόμενο, έλπίζω, θά ξαναμπούμε στή σειρά δριςτιδική. Ώστόσο ό φίλοι μου είναι κατενθουσιασμένοι από τήν 5λη τών νέων μου φυλλαδίων. Τούς ύπεραρέσουν και τά μυθιστο- ρήματα πού άρχισα, και όλα. Κι' οι άναγνώστες μού έρχονται βροχήδων. Είναι πολύ ευχαριστημένη, παιδιά μου!

Και πρώτα-πρώτα πρέπει να ευ- χαριστήσω τόν Ουδένιο Θόλο, τήν Άνναν Αβλιχόν, τόν Γωάν. Β. Κουταλίδη, τόν Γέρο - Δήμο, τήν Κ. Ζ. (πού άργότερα θά πήγαινε και ψευδώνυμο) τήν Χρυσαλλίδα, τόν Νίκον Άγγελήν και τόν Βρυκό- λακα για τά έσπαθώματα των Μπράβο στα καλά μου τά παιδιά πού με συσταίνουν παντού κι' άρ- χισαν κιόλα να μού άγγιγούν νέους συνδρομητάς! Τούς ευχαρι- στώ και για τά καλά λόγια τών συνοδών τς έσπαθώματά των. Κι' άλπιζω ότι κι' άλλοι θά τούς μιμηθούν.

Η Ήλιοστλαχτη, πού είναι συνδρομητρίδ μου 14 χρόνια, μού νράπει σήμερα πόσα έχει ώφελήθι από μένα και πόσο είναι ευθυμ- σμένη από τίς φίλες πού τήν έκα- μα να συνάψη. Είναι άγνής φίλις, ειλικρινής και άστα. Συδέεται με παιδιά, πού δέν τή είδε ποτέ στή ζωή της, μά πού έξέρει τό κα- λύτερο: τήν ψυχή τους. Σε πολλά μέρη τής Ελλάδος έχει φίλους και φίλες, έτσι άνθρώπους μ' α- ται γνωστούς. Βρίσκεται μαζί τους σε μιá έκπικοννία πνευματική, σε μιá άνάγκη θά τήν βοηθούσαν όπως θά τούς βοηθούσε κι' αυτή. Και τό θαυμά με μιά μεγάλη ευτυχία, πού τή κρασάει όλη σε μένα. Γιατί από Μικρά Μυστικά, από Μικρές Άγγελίες, πρωτογνωρίστηκε μ' αυτά τά καλά παιδιά και μ' αυτά τά καλά καρτίσια, τά Διαπλάσπουλα, κι' έπιασε άλληλογραφία πού έζα- κολουθεί χρόνια. Τι όρατα!

Πόνου Δάνου, εύχομαι στο Μαρ- φωτικό Σβλόγο ός κάθε προκο- πή κι' άλπιζω ότι με καλά άπο- τελέσματα θά άργαστή στήν Πόλη γι' τή διάδοση του. Αφού μάλιστα τό πρὸς, ετο άποτελείται από Ανα- πλάσπουλα, πρὸς δρ. 6, γραμ- ματὸς ό Χαβαρόπουλος, ταμίας ό Παπαδόπουλος, — μρω πιδ θά θεωρῶ τό Σβλόγο σας Διαπλάσιακό.

Φράϊας Έπιστολάς μού έ- στείλαν αττήν τήν έδωραδα κι' οι εξής: Μάγισσα, Δέλια, Δία, Άμο- σθ. Γ. Νάκος, Ένδοξος Έλ- λην, Δώρα Ν. Ζαφειρίου, Πα- ραπονεμένο, Μαργαρίτη Ρεμνα- τιά, Γιαννιά Πατρίδα, Μαργα- ρητα Δημητριάδου, Άραπάκι, Μικρά Ίνδοπούλα, Πηλέας, Μηλολό-

θη και Γιού - Γιού. — Έξέτασσα τίς παραγγέλεις των και τούς ευ- χαριστώ όλους για τά καλά των λόγια. Σε μερικά μερικόν θάπαν- τήσω στο έρχόμενο, άν έζχω τόπο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Απορριπτονται: «Άχαρι- στί» τού Λαγωνικού. Πολύ δμορ- φή ή Ίβια, αλλά άδύνατη ή εκ- φραση κι' άτεχνος, άρρυθμοι οι στίχοι. — «Νάμαστε τ' άχα τυνεροί» τής Έλπίδος τής Ανατολής. Τά Ίβια με τό προηγούμενο. — «Στή νεανή μάννα» τού Γιού τής Φό- σεως Τά Ίβια. Τέτοιο θέμα! βεση- λώνεται όταν οι στίχοι δέν είναι «Ο Τζουτζής» τού Δικέφαλου Χρυσαντού. Πολύ νόστιμο. Άλλά όχι τόσο καλά γραμμένο και, τό κυριότερο, ακατέλληλο για τό πα- ροιδικό μας. Σας συσταίνω τό «Κα- ζάνι» πού δημοσίευσά στο προηγούμε- νο φύλλο. Έτσι γοργά και άπλά, χω- ρις τίποτα τό περικότο, πρέπει να γράφονται αυτά τά έκδοτα. — «Άν- κη Μοιρα» τού Ρωβύρου. Τό θέμα φριχτό! Για να έιστορήσει κανείς ένα τέτοιο φοβερό δυστήχημα και να δώσει στον άναγνώστη ένε τέ- ταιο σπαράγμο, πρέπει να συντρέχη κάποιος λόγος, είτε καλλιτεχνικός, είτε ήθικός. Άλλά έδω δέν υπάρ- χει τίποτα. Και προτίθενται δέν υπάρχει ή άνάλογη έχνη, εκείνη ηλαδία πού θά εξουδετέρων τήν άνυπόφορη φρίκη τού γεγονότος, με τήν όραία, τή γλυκειά συγκί- νηση πού δίνει αττή, ή τέχνη. — «Χινόπαρος» τού Τρέχα - Βράμε. Πολύ καλογραμμένο, πολύ υποβλη- τικό, κι' όλο σκεδόν τό κομμάτι όρατο. Μόνο εκεί πού λέει για τό λάλημα τής κουκουδάνας, χαλά. Γιατί προμηνά τ' άχα κάτι «κακό», κάποιον «συμφορά». Τό κακό αυτό βράσκεται να είναι ή θριαμβευτική άνάβαση στον ορανό, ή καταστέ- ρωση, ή άποθήωση έδός μικρού παι- διού. Μά έτσι, όπως παριστάνεται, δέν είναι κακό και δέν μπορούσε να τό προμηνά τό λάλημα, ή κα- κοσημαδιά τής κουκουδάνας. Αυ- στοχώς τό λάθος αυτό είναι βασικό, δέν διορθώνεται, — έκτός αν θελήση να τό διορθώση, να τό φέρη άλ- λωτικά ή Ίβια πού τό έγραψε. — «Υγία» τής Μηλολόνης. Πολύ δμορφο πείσμα. Τό «Όλυμπος» όμως, τό «έρως μες άγής», κι' ή «συμβία», τό χαλόν. Άς μπο- ρούσε νάλλαχθούν αυτά... — «Τά παλιά χρόνια» τού Α. Φ. Μαγδα- λο και χωρίς ψευδώνυμο. Δέν πιστεύω να έστέλη γι' τή Σβλόδα. — «Ψω- πάτε» τού Σολάξ. Άτεχνος στί- χοι. — «Τά ψευδώνυμά μου» τού Γιαννού Χαμόγλου. Έγώιστικό μού φάνηκε, παινεσιάρικο. Ήταν και καθρέφτης και μπροστά, ώστε να τή πιδ πού τό χαμόγελό του ήταν γλυκό; Ή αυτό θάπορούσαν όλοι. — Άλλά δέν έδιαδρα αττή τήν έδωραδα.

Στηγγίλ, Μαργαρίτα, Αθά- μα, Μηλολόνης, Βασίλισσα στίς Παπαρόνες, έλαδα τά κομμάτια σας για τήν Α' Τριμηνία και θά τό διαβάσω με τή σειρά τους. Ή- πομονή όμως γιατί προηγούνται πολλά.

